

ходи
до бабці,
обійму

ірина ковбаса

ХОДИ
до бабці,
обійму

Львів / Видавництво Старого Лева / 2025

Ірина Ковбаса

К 59 Ходи до бабці, обійму [Текст] : роман / Ірина Ковбаса. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2025. — 192 с.

ISBN 978-966-448-411-1

Знайомтеся — бабуся Стефанія, їй дев'яносто років, і вона сама виховує двох своїх онуків. А вони — її. Зі сміхом, зі сльозами, з купою питань про життя і навіть про плани бабусі після смерті.

Бабуся, виявляється, не завжди була бабусяю. Колись вона була Стефцею, яку ледь не вивезли німці під час окупації, а потім — Стефанією Дмитрівною на роботі своєї мрії, а тоді — закоханою Стефою, що несподівано стала вдовою.

Онучата — Лежко та Ринка — вони ж курдуплі, які не тікають від халеп, а охоче в них влазять. Бо звідти їх завжди врятує бабусина любов або шпарина під ліжком. А після того — все одно бабусині обійми, найсвятіше, що є між бабцею та онуками. Це їхній знак любові, знак турботи, це там, де можна сховатися від смутку і страхів, де можна зігрітись. Це знак прощення — коли його просять онучки і коли його просить бабуся.

«Ходи до бабці, обійму» нанизана історіями-випробуваннями, історіями-запитаннями та історіями-традиціями. Але всі вони у вустах бабусі — це одна велика історія про її, бабусину, любов, якій під силу здолати все.

А далі вам уже розповідь бабуся Стефанія.

УДК 821.161.2-31

© Ірина Ковбаса, текст, 2025
© Альбіна Колесніченко, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-411-1

Усі права застережено

*Бабусі Стефанії,
її любові, яка назавжди лишилась зі мною,
і килимові на стіні, який, на щастя,
зостався в дитинстві)
Люблю*

Все засновано на реальних
і нереальних історіях

* * *

Привіт.

Я бабця Стефа, мені дев'яносто, і в мене є пузо, яке двійко моїх онучків не можуть обійняти. Ні по-одинці. Ні вкупці. Я їм товкмачу, що то не живіт в мене великий, а вони ще маленькі. «Як підростете, то все зможете. Не морочтеся». А вони мені відказують, що мій живіт росте швидше, ніж вони. І за те дуже бідкаються. Ой, не знаю. Я все знати не можу.

Ага, так — ще у мене є цих двійко онучків, що ні-як не можуть обійняти мого живота: Лежко і Ринка. Їм десять і вісім. І з моїм пузом вони обіймаються частіше, ніж зо мною, бо ті курдуплі лиш до нього дістають. Обіймають його так немилосердно, наче то якесь рятівне коло чи, точніше, гігантський буйок в бурхливому морі. Ну, десь таке життя і є. Весь час б'є в писок гігантська хвиля, а тобі кажуть — шукай шось в тому позитивне. От онучки, приміром, не

тікають від халеп, їм конче тре туди влізти й дізнатися, що далі. Бо їм не страшно, їм, най качка копне, цікаво. І цього я в них вчуся.

А коли щось мовлю до них, то зачаровано дивляться на мій живіт і тицяють пальцем по ньому через фартух, щоб знайти пупець. Але чесно — дуже бояться в нього втрапити. Бо кажуть, що в мене то ніякий не пупець, а рот. Звідти вилітають слова, коли я говорю, — запевняють мене внучки. І туди ж засмоктує всі крихти, бурячок з борщу, навіть крапельку сметанки, — усе, що впало мені на пузо, поки я їла. А ще у них є підозра, що мій пупець-рот під фартухом ще щось під'їдає. «Бо як так, бабусю, — ми їмо разом, а такий великий живіт лиш у тебе?» А най качка копне, якби ж я знала. Най то буде наша сімейна загадка. А взагалі, онучки люблять мое пузо. Допоки воно голодно не забуркоче. Тоді Лежко і Ринка відразу відходять подалі. Ну, як подалі — в сусідню кімнату. І зачиняють двері. Була б колодка, то, певно, і її б повісили. Виходять тільки тоді, коли гукаю: «Їсти!». От тоді їхні животи так безпардонно булькотять, що мій проти них — м'явчить.

Ще Лежко і Ринка кажуть, що мій живіт багато сміється. Тоді він труситься так, що чутно, як всередині перекидаються вареники, які я з'їла на обід. А як інакше, кажу їм — треба перекинути, щоб не